

Kirkas vesi

Nyt se on koettu, että meillekin Lamminmäelle saatiin kirkas ja raikas vesi. Johan sitä reilut sata vuotta oli tämä suku kärsinyt ruosteisesta vedestä, joka talvella sekin kuulemma loppui. Porakaivoa ei kannattanut tehdä, koska maaperässä on rautaa, 50–60 luvun vaihteessa etsittiin näiltä Tehlon rantamilta kaivosta ihan tosissaan. Muistan poikasena hiihtoreissuilla ihmetelleeni keppejä lähimetsissä, olivat malmin etsivien linjoja. Strömmiin Vesa kaivoi lapiolla 60- luvun alussa Lamminmäen lammesta vesijohdon meille. Koneella ei päässyt rinnettä ylös, koska oli korkeuseroa 20 metriä 100 metrin matkalla. Touru- ja Mako- pumput joutuivat koville, kun piti imeä vettä tällaisella korkeuserolla, mutta aina siitä jotenkin selvittiin. Vesi oli lammessa humuspitoista, ja pikkuhiljaa alkoivat vaatteet näyttää tasaisen harmailta, vaikka kuinka käytti valkaisevaa Omoa. Mutta vesi riitti.

Syyskuussa 2011 sitten alkoi virrata osuuskunnan vesi, ja samaa ojaa, ei putkea, pitkin likavesi toiseen suuntaan. On siinä opettelemista, että voi juoda suoraan kraanasta eikä tarvitse hakea pöntöllä käyttövetä Kallion lähteestä. Ylellisyyttä. Vaatevarasto näyttää jopa hyvältä minunkin yllä saatikka sitten Mirjan. On harkittu jopa aivan valkoisiakin vaatteita. Astioihinkin palaa sama väri, joka oli niissä ostettaessa. Eikä tässä vielä kaikki sanoi lehtimyyjä. Parasta on se tunne, kun vesi ei tule, niin soittaa vaan jonnekin. Missä mättää, kun homma ei toimi ja minä sentään maksan vedestä. Kirjoitanko Keski-suomalaisen lyhyelle palstalle, soitanko Kulmalan Pekalle vai? Mutta!!! Minähän olen osuuskunnan jäsen, joten ei muuta kuin kumiteräsaappaat jalkaan ja otsavalo päähän tutkimaan ongelmaa. Vesiosuuskunnan myötä minulle on tullut myös uusi harrastus, kun kuljeskelen jalan tai pyörällä lähiseudulla: olen alkanut kurkistella likakaivoihin ja seurata merkkivaloja. Se ei ole vielä vakavaa, vaan kuuluu hallituksen jäsenten tehtäviin.

Terveisin Jorma Tupamäki